

Я хайде, бѣла българко,  
Хайде на Стамбулъ да идемъ —  
Дето ще шеташъ на други,  
Други на тебе да шетатъ.

„Добре съмъ, аго, азъ тука  
При стари баща и майка;  
Менъ не тежи ми шетнята,  
Откакто съмъ се родила,  
Все тѣй съмъ расла, порасла,  
Кога на нива, на лозе,  
На старъ бащица на помощъ,  
Кога пѣкъ въ къщи да шетамъ,  
На мила майка отмѣна“.

— Ще дойдешъ, бѣла българко,  
Ще додешъ съ мене на Стамбулъ  
Ще дойдешъ — друго не бива.

„Живъ да си, аго, недей ме!  
Какъ ще оставя баща си,  
Майка си, какъ ще замина?“

— Туй ли се грижишъ и мълвишъ  
Не щешъ ли и тѣхъ да вземемъ,  
Да ги заведемъ съ нази си?

„Мили ми, аго, ливади:  
Свидна ми мала градинка!“